

“Chuyện bây giờ mới biết” về những người đã giúp thuyền nhân Việt Nam sau biển nạn 30-4-1975

Tác giả: Nicola Consoli

(Sử gia không chuyên)

(Lên mạng ngày 10-7-2020)

Bản tiếng Việt: Trần Bá Nguyệt (DCUC)

Technically It Happened After The War

Cuộc chiến Việt Nam chính thức chấm dứt năm 1975 và người dân Nam Việt Nam đã phải trả một giá rất đắt trong (cái gọi là) “Thống nhất đất nước”. Miền Nam Việt Nam đã phải chuyển đổi chính mình trong một cơn ác mộng, nơi mà những cuộc hành quyết và khủng bố diễn ra hàng ngày như cơm bữa.

Đó là một địa ngục trần gian.

Khi tình hình trở nên vô vọng tới cùng mỗi ngày trôi qua, người dân trong vùng bị thua trận và bị đánh bại đã cố gắng tìm cách trốn thoát bằng nhiều phương tiện khác nhau. Và một trong những con đường đó là trốn thoát qua vùng biển Nam Trung Hoa.

Những thuyền đánh cá và nhiều loại thuyền đã được sử dụng để vượt biển trong cố gắng cuối cùng để tìm cách đến được những bến bờ của các quốc gia lân cận, ngõ hầu tự cứu mình khỏi cơn tuyệt vọng tới cùng, thoát khỏi một nơi chốn đã từng là quê hương của mình. Nhưng những nguy hiểm không phải không có. Bão tố, đói khát, những vụ tấn công sẵn lòng khát máu bởi hải tặc làm cho những cố gắng của những con người khôn khéo này càng thêm bi đát. Chưa hết, nhiều quốc gia trong vùng biển Đông Nam Á đã từ chối việc chấp nhận người tỵ nạn.

Năm 1979, khi mà thế giới bàng hoàng trước những hình ảnh khủng khiếp mà những người vượt biển trốn thoát khỏi Nam VN phải chịu đựng tràn ngập trên màn ảnh, công luận toàn thế giới đã lên tiếng thúc ép các chính phủ Âu Châu và thế giới phải hành động. Về phía các quốc gia Châu Âu, việc lên tiếng về thảm cảnh này đã được Tổng Thống Ý-Đại-Lợi (Italia) lúc đó là **Sandro Pertini**, một nhà xã hội và một cựu chiến binh của Thế Chiến Thứ Hai, cho rằng những hình ảnh thảm thương đó khiến con người không thể ngồi im. Sau khi tham khảo với chính phủ Ý, Ông ra lệnh cho Hải Quân Ý thực hiện điều mà tất cả mọi người đang mong đợi: Đó là **“Hãy lên đường để cứu những con người Việt Nam khôn khéo đó!”**

Vào ngày 27-6-1979, hai chiếc tàu chiến của Hải Quân Ý được lệnh quay trở về căn cứ, chất đầy những vật dụng và lương thực cần thiết cho một chuyến đi rất xa sắp tới. Chiến dịch mang tên là **“Operazione Vietnam”** với nhiệm vụ rất rõ ràng và chính xác là giúp đỡ những người tỵ nạn Việt Nam đang ở trong tình trạng vô cùng khó khăn và đem họ về Ý hay đến những nơi nào mà họ muốn đến theo ước mong của họ.

Trong đoàn thủy thủ người Ý, có những người chuẩn bị lập gia đình, có những người đang kỳ nghỉ phép với người thân vì họ phải chuẩn bị cho một chuyến đi nhiều ngày. Tuy nhiên tất cả mọi người đều tích cực hăng hái với nhiệm vụ và đã lên tàu không một chút do dự hay tiếc nuối.

Vào ngày 4 tháng 7, ba chiếc tàu mang tên Vittorio Veneto, Andrea Doria, và chiếc tàu tiếp liệu Stromboli Ship, cùng với ba chiếc trực thăng đã rời Ý Đại Lợi và nhắm

hướng biển của Nam Việt Nam trong một chuyến hải hành chưa từng có mà Hải Quân Ý đã từng đảm nhiệm từ sau Thế Chiến Thứ Hai. Sau một thời gian ngắn nghỉ ngơi tại Singapore để thâu lượm thêm thông tin, nhất là nắm chắc đường đi của những thuyền nhân rời Việt Nam, “The Gruppo Navale” (Task Force, lực lượng đặc nhiệm) bắt đầu việc tìm kiếm và cứu giúp những thuyền nhân trên biển Nam Trung Hoa và Vịnh Thái Lan. Mỗi chiếc tàu chạy cách nhau 10 hải lý để bảo đảm là việc giải cứu bao trùm được một vùng biển đủ rộng.

Vào ngày 26 tháng 7, một trực thăng của tàu “Vittorio Veneto” nhìn thấy một chiếc thuyền dài khoảng 25 thước chạt đầy người vượt biển đang trôi nổi xa xa. Tàu Veneto hướng về phía chiếc thuyền ngay lập tức.

Mọi lý thuyết và qui định về phòng tránh lây nhiễm bị bỏ qua, và không quản hiềm nguy, phần lớn các thủy thủ đã lăn xả vào việc cứu giúp những thuyền nhân nhất là lo cho những người già cả nhất và trẻ em trên con thuyền đã bị chìm phân nửa.

Hôm đó, 128 người được cứu thoát và sau những hoạt động sơ cấp cứu về y tế, câu chuyện tiếp theo do họ kể lại vô cùng xúc động. Thuyền nhân cho biết, con thuyền của họ chở 403 người khi họ rời bờ biển Việt Nam. Ngày hôm sau, họ bị hải tặc tấn công và một thiếu nữ 20 tuổi

bị té và chét đuối giữa hai chiếc thuyền. Lúc đó, họ được kéo đến gần bờ biển Mã Lai và được phân chia lên năm chiếc thuyền khác. Sau đó, hải quân Mã Lai kéo những chiếc thuyền đó đi và hứa sẽ đem họ đến một hòn đảo nơi có một trại tạm cư của người tị nạn. Thay vào đó, giữa đêm, họ cắt dây kéo thuyền và để những chiếc thuyền này trôi nổi trên biển cả mênh mông.

Rất may là một trong năm chiếc thuyền đó đã gặp tàu chiến Ý và được cứu vớt.

Cũng ngày hôm đó, một chiếc tàu dầu ESSO nhận được tín hiệu SOS của hai chiếc tàu đầy người tị nạn đang nổi bồng bềnh gần đó. Tàu Doria hướng về phía hai chiếc thuyền và cứu được 68 sinh mạng, gồm 35 đàn ông, 15 phụ nữ và 18 trẻ em.

Ngày 31 tháng 7, tàu Veneto nhìn thấy một tàu tuần Mã-Lai đang kéo 4 chiếc thuyền tị nạn ra biển khơi. Sau câu chuyện trao đổi, mọi người biết chuyện gì sẽ diễn ra sau đó.

Với một thoáng trao đổi bằng tín hiệu đèn, tàu Mã-lai hỏi tàu Ý: “Các bạn có muốn đón những người tị nạn không?”

Câu trả lời là: “Hoàn toàn muốn”

Và 319 người đã được cứu thoát. Những ngày sau đó, với những thỏa thuận giữa Mã-lai và Ý, nhiều thuyền nhân khác đã được chuyển sang những tàu chiến của Hải Quân Ý.

Tổng cộng 907 người đã được cứu thoát. Rất nhiều người bị

thương, bị đói và mất nước.

Nhiều người đã từng bị giam trong những trại tù Cộng Sản, có người đã từng bị hải tặc hãm hiếp.

Họ đã phải bỏ chạy để trốn thoát khỏi những con người mà họ nghĩ sẽ cứu vớt họ.

Đối với những thủy thủ của tàu chiến Ý, họ phải chịu đựng chuyến hải hành tới biển Nam Việt Nam, một chuyến đi rất dài và rất xa, phải trải qua thời tiết nóng khủng khiếp của vùng Biển Đỏ, những khắc nghiệt của vùng nhiệt đới gió mùa, của vùng biển Ấn Độ. Tinh thần của đoàn thủy thủ đã bị thử thách tột cùng.

Trên chuyến trở về, tinh thần của họ đã hoàn toàn khác hẳn. Nhiệm vụ đã hoàn tất. Những thuyền nhân VN trốn thoát Cộng Sản đã được đưa lên tàu và sau đó được bình phục, trong tình trạng rất tốt.

Hai ngày trước khi về đến Thành Venice, những người Việt Nam gửi cho Hải Quân Ý một bản văn ngắn:

“Kính thưa đô đốc, quý vị thuyền trưởng, sĩ quan và thủy thủ Hải

Quân Ý, Xin kính gửi từng người trong quý vị lời cảm ơn. Với tinh thần Kitô Giáo, quý vị đã xả thân hy sinh cho chúng tôi ngày cũng như đêm. Người Ý quý vị với trái tim tuyệt vời đã giúp đỡ chúng tôi mà chúng tôi khó có thể tìm thấy nơi đâu những tấm lòng như thế. Lẽ ra chúng tôi đã bỏ thân nơi biển cả, nhưng nhờ bàn tay cứu giúp của quý ân nhân, chúng tôi đã sống sót. Sáng hôm nay, trên bãi đáp của boong tàu, khi chúng tôi đang say sưa ngắm nhìn bờ biển nước Ý, một làn gió mát rượi đã hôn lên má chúng tôi như lời chào đón tuyệt vời của Nước Ý. Lòng chúng tôi ngập tràn hy vọng. Quý vị là những con người thật khác bởi vì từ quý vị, chúng tôi nhận thấy vói và cho những con người tận cùng gian khổ như chúng tôi, quý vị đã tận lòng hy sinh vì sự sống của chúng tôi. “

Đô Đốc **Sergio Agostinelli**, Chỉ Huy Trưởng Chiến Dịch, đã trả lời như sau:

“Chúng tôi là những quân nhân: Họ trao vào tay chúng tôi một nhiệm vụ và chúng tôi đã cố gắng hoàn thành nhiệm vụ ấy một cách tốt đẹp nhất hết sức mình. Chúng tôi rất hạnh phúc vì đã cứu giúp được các bạn cũng như nhiều trẻ em và đã đưa các bạn tới bến bờ của xứ sở chúng tôi. Nước Ý là một đất nước đẹp để mặc dù thỉnh thoảng người Ý chúng tôi có một tinh thần khá kích động. Ngày xưa, Marco Polo với một nhóm nhỏ người Ý đã khám phá ra Châu Á. Hôm nay các bạn đã đến với chúng tôi với một nhóm người đông hơn. Hãy giữ gìn nền tự do mà các bạn vừa nhận được.”

Đa số người Việt đã định cư tại quê hương mới. Một số đã gia nhập lực lượng Hải Quân Ý.

Đoàn thủy thủ trên những chiến hạm vẫn tiếp tục nhiệm vụ của họ trên các đại dương. Trong trí óc và trong tâm khảm của họ, hình ảnh những ngày đó (với những người Việt mạo hiểm tìm sự sống trong cái chết) mà họ đã cứu vớt vẫn còn đó. Trong trái tim của họ là niềm vui vô tận vì họ đã làm được một việc rất tốt đẹp của tình người.

Nguồn: Tư rặng sắt chuyên.